

Arrest

nr. 212 315 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2014 dient de verzoeker, samen met zijn echtgenote en kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde medische verblijfsaanvraag ontvankelijk is.

Op 14 oktober 2014 beslist de gemachtigde dat de verzoeker en zijn gezin, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 1 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, te verlengen voor de duur van twee jaar.

Op 16 oktober 2017 dient de verzoeker, samen met zijn gezinsleden, een aanvraag in tot verdere verlenging van hun verblijfsmachtiging om medische redenen.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij het arrest nr. 212 314 van 14 november 2018.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 april 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H. S., M.

Geboortedatum: (...)1989

Geboortedatum: T.

Nationaliteit: Ethiopië

Wordt het bevel gegeven van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 16.10.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09.04.2018.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 25 mei 2018 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning gekregen dd. 25 mei 2018. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht (in afwachting van het antwoord op haar verlengingsaanvraag) en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op de beide middelen die in het verzoekschrift worden naar voor gebracht:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de materiële motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat uit de beslissing niet blijkt dat er rekening gehouden werd met de gezondheidstoestand alvorens het bevel werd genomen. Hij stelt twee minderjarige kinderen te hebben geboren in België, hier te werken en een huis te huren. Zijn vrouw zou zwanger zijn van hun derde kindje. Hiermee had rekening moeten worden gehouden. In het annulatieberoep gericht tegen de weigeringsbeslissing tot verlenging van het verblijf zou hij reeds geargumenteed hebben dat een eventuele uitwijzing een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. In het herkomstland zouden er onvoldoende medische voorzieningen zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de nota met opmerkingen, gekend onder rolnummer 220.435 de kritiek van verzoeker m.b.t. de weigeringsbeslissing van verlenging van het BIVR op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, weerlegd. Uit een lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat geoordeeld werd dat de omstandigheden gewijzigd zijn, dat opvolging nog wel nodig is, en dat die opvolging zowel toegankelijk als beschikbaar is in het herkomstland.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 13 §3, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden."*

In de beslissing werd uiteengezet dat verzoeker niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden voldoet omdat de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 9 april 2018 werd geweigerd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat d.d. 9 april 2018 een synthesesnota werd opgesteld waaruit blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt:

"1. Gezins- en familielevens

De beslissing wordt genomen voor het hele gezin

De beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong."

Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de elementen zoals omschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet alvorens de thans bestreden beslissing werd genomen. Bovendien werd de beslissing genomen nadat een onderzoek werd gevoerd naar de medische toestand van het kindje, waarbij ook rekening gehouden werd met de situatie van verzoeker en zijn echtgenote, namelijk met het feit dat zij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid hebben gevoegd en zij aldus in staat blijken om in hun herkomstland te werken en in te staan voor de kosten van de zorgen. Indien de zwangerschap hen (tijdelijk) zou verhinderen het grondgebied te verlaten, staat het hem vrij om een verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten, in te dienen. Hij brengt zelf geen enkele concrete elementen bij waaruit zou blijken dat het voor hem onmogelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, doch beperkt zich tot loutere beweringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

Nu de nodige zorgen verdergezet kunnen worden in het herkomstland en voorafgaandelijk aan het bevel gemotiveerd werd dat er geen medische contra-indicatie is voor een terugkeer, toont verzoeker een schending van artikel 3 EVRM niet aan. Hij brengt immers geen enkel begin van bewijs bij, doch beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

De middelen zijn niet ernstig.”

3.3. De Raad stelt vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen voornamelijk verweer voert op het eerste middel. Hij lijkt echter geheel voorbij te gaan aan de kritiek, in het tweede middel, dat aan de verzoeker ten onrechte de verlenging van de medische verblijfsvergunning werd geweigerd. Er wordt evenmin een concreet verweer gevoerd inzake het betoog dat het voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer, en dus voor de rechtszekerheid, nodig is om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging indien de beslissing tot weigering van de verlenging van het voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd wordt. Het wordt door de verweerder op zich dus niet betwist dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, eveneens een vernietiging noodzaakt van het daaraan gekoppelde en thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij 's Raads arrest met nr. 212 314 van 14 november 2018 werd de beslissing van 9 april 2018 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd. Ingevolge deze vernietiging verliest ook het thans bestreden bevel elke grondslag. In dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 13, §3, 2°, van de vreemdelingenwet, wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de (vernietigde) beslissing van 9 april 2018, waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd. Deze feitelijke grondslag is echter komen te vervallen aangezien de bedoelde weigeringsbeslissing van 9 april 2018 door de Raad werd vernietigd. In het bestreden bevel wordt daarnaast gesteld dat de verzoeker niet langer aan de aan hem gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet, hetgeen door toedoen van de tussengekomen vernietiging echter opnieuw ter discussie staat.

Gelet op de retroactieve werking van de vernietiging, bij 's Raad arrest nr. 212 314 van 14 november 2018, van de beslissing van 9 april 2018 houdende de weigering van de verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen, zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof deze vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden (*“status quo ante”*) (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Door toedoen van de nietigverklaring van de voormelde weigeringsbeslissing van 9 april 2018, valt zodoende de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw open, en

moet hieromtrent door het bestuur een nieuwe beslissing worden genomen, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg komt het passend over, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), middels een vernietiging, uit het rechtsverkeer te halen.

Het tweede middel is dan ook, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, zodat het eerste middel en de overige onderdelen van het tweede middel geen verder onderzoek behoeven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE